

Tractatus.

posita sed terminus singularis nec actu nec apti-
tudine hz plura sibi se. et q̄ ista est in congrua om-
nis sortis ois plato nō quidē in congruitate ḡ-
maticali eo q̄ adiecti et substantiā ueniūt ibi in
accidentibus ad eam congruitatem requisitis.
sed dicitur incongrua logicaliter. i. impro-
pria quoniam est peccatum contra naturam determinan-
tis. et sui proprii determinabilis. et sic dicitur ibi eē
soleocismus qui fit duobus modis in genere primo
quod est uicium in ortu patris orōis sic si dicatur.
uir alba spensa pudicus. Alio modo fit inter par-
tes orōis et hoc duplter primo quod una pars orōis
ponitur p̄ alia. ut aquila uolat sibi in. i. sibi
inter. Alio modo quod una pars orōis nō ponit cum
ea cui ponitur et sic est in proposito cui dicitur om-
nis sortis. Ad 2^m est dōm q̄ plus requiri-
tur ad verificandum vlem q̄ particulare qua-
do signūz vlt additur termino cōi hñci plura
supposita. sed non est verū quod additur termino
non habenti plura supposita. qz ad verifican-
dum istam. omnis sol lucet nō plus requiritur
quod ad verificandū istam quidam sol lucet.
Ad 3^m est dōm q̄ signūz vlt denotat terminum
eōis sub se habet plura supposita siue appellata
sed iste terminus luna non habet plura suppo-
sita nec tamen additur in vanū quia lz ibi non
sit multitudo s̄m rem. modus tamen multitu-
dinis superadditus est. qui nō fuit in hac dic-
tione luna quod s̄m se accipiebatur.
Dōm predicta queritur de b̄ sophis-
mate ois hō est et quodlibet differens
ab illo ē non hō. probatio hec est vna co-
pulatione cuius vtriusqz pars ē vera: q̄
ip̄a est vera. Improbatio ois hō ē et
quodlibet differens ab eo est non hō
nō sortis est hō ergo quodlibet diffe-
rens ab eo est non hō. quod est flz
quia hec et vna copulatio cuius altera
pars est flz q̄ ip̄a tota est flz. Solutio
prima simplr est vera et improbatio
peccat penes fallaciā p̄ntis: qz d̄ differēs
ab omni hōie in minus est q̄ differēs
a sorte. qz differēs ab omni hōie sup-
ponit solum p̄ alijs rebus ab homine
Sed differens a sorte supponit p̄ eis-
dem et etiam pro alijs hominibus a
sorte. Unde bene sequitur differēs ab

homine. ergo differens a sorte et est lo-
cus a parte subiecta ad suū totum. ii
vero huic propositioni differens ab
homine apponatur signum dō o ab
omni homine erit processus ab inferi-
ori ad superius cum distributione et sic
incidit fallacia consequentis in impro-
batione s̄m vnum processum quia du-
plet est processus in improbatione qz
bene sequitur. Omnis homo est ergo
sortis est et est locus a toto in quanti-
tate sed non sequitur. hoc est differēs
ab omni homine. ergo differens a sor-
te sed est fallacia consequentis sicut hic
omnis homo est: ergo omne al̄ est.
Item queritur de hoc sophismate om-
nis homo et alius homo sunt. Pro-
batio sortis et alius homo sunt plato
et alius homo sunt et sic de alijs. ergo
omnis homo et alius homo sunt. igitur
omnis homo et alius homo sunt.
Improbatio alius est relatiuuz di-
uvario ab homine sed non est alius
ab omni homine ergo prima est falsa
Solutio prima est simpliciter falsa et
probatio peccat s̄m fallaciā figure
dictionis a pluribus determinatis sup-
positionibus ad vnam determinatam
qz iste terminus alius habet determina-
tam suppositionem in premissis et in
conclusionem. Item probatio peccat s̄m
fallaciā accētis qz lz sortis et plo et
sic de alijs inferat omnē hominē hz se
nō tñ s̄m hac copulatione que est ois et
alius homo sunt ut cū dicitur ois hō et ali-
us homo sunt sicut cognosco choruscū
s̄m se nō tñ sub hoc accēte qd̄ est ueni-
re. Unde talis datur regula: quoniam scū
qz aliquid sequitur siue conuertim siue
nōn si aliquid conueniat vni quod nō
puerit alteri: et p̄ illud cui puerit inferat d̄
eo cui nō puerit ip̄ ē fallacia accētis vbi